

σύγχυση· εποχή πού ἡ ἐλευθερία συγχέεται μέ τήν ἀσυδοσία, ἡ Παναγία μᾶς δείχνει ἕναν διαφορετικό δρόμο καί τρόπο. Δέν ἀποδέχεται τήν ἀδικία, ἀλλά τήν ὑπερβαίνει μέ τήν ἀγάπη. Δέν ἀπαντᾷ στήν βία μέ βία, ἀλλά μέ ὑπομονή καί πίστη. Δέν διεκδικεῖ τιμές γιά τόν ἑαυτό Της, ἀλλά παραπέμπει πάντοτε στόν Υἱό Της, τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Ἀπέναντι σέ κοινωνικές ἀδικίες, ἡ Παναγία μᾶς καλεῖ νά μήν συμβιβαζόμαστε μέ τήν ἀδιαφορία. Μᾶς προτρέπει νά γίνουμε ἄνθρωποι συμπόνιας, δικαιοσύνης, ἀλληλεγγύης καί ἐλπίδας· νά μετατρέψουμε τήν πίστη μας σέ ἔμπρακτη διακονία καί τήν εὐσέβειά μας σέ μαρτυρία ἀγάπης. Ὅπου τιμᾶται πραγματικά ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ δέν μπορεῖ νά περιφρονεῖται ὁ ἄνθρωπος, τόν ὁποῖο ὁ Υἱός Της προσέλαβε σέ σάρκα καί πρόσφερε τήν ζωή Του.

Στό Πρόσωπό Της ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἡ ἀναγέννηση τῆς κοινωνίας ἀρχίζει ἀπό τήν ἀναγέννηση τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Σέ μία κοινωνία τῆς βίας, τοῦ ἀτομισμού καί τοῦ εὐδαιμονισμού, ἡ Θεοτόκος μᾶς διδάσκει τήν Εὐαγγελική ἀντίσταση: νά μήν κλείνουμε τήν καρδιά μας, ἀλλά νά τήν πλαταίνουμε, ὥστε νά γίνεται χώρος φιλοξενίας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ κάθε ἀδελφοῦ. Ὅπως τό λέει καί ὁ ὁσιος Σωφρόνιος ὁ Ἀθωνίτης, ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἀτομικό κατόρθωμα, ἀλλά κοινωνία ζωῆς καί ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν μετάνοιαν καί κορυφώνεται στήν προσευχή γιά ὅλον τόν κόσμο. Κορυφώνεται, ὅταν ἡ καρδιά γίνεται τόσο πλατιά, ὥστε νά χωρεῖ τήν ἀγωνία καί τόν πόνο ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Τελικά, ἀγαπημένα παιδιά τῆς Παναγίας μας, ὁ κόσμος δέν ἔχει ἀνάγκη μόνο ἀπό περισσότερη εὐημερία· ἔχει ἀνάγκη ἀπό περισσότερη καρδιά. Αὕτη τήν καρδιά τῆς μητρικῆς εὐσπλαχνίας φανερώνει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ἄς Τήν παρακαλέσουμε νά διδάξει σέ ἐμᾶς νά γίνουμε ἄνθρωποι πού δέν προσπερνοῦν τόν ἀδελφό, ἀλλά τόν σηκώνουν, πού δέν καταδικάζουν, ἀλλά συγχωροῦν, πού δέν διαιροῦν, ἀλλά ἐνώνουν.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναχράντου Μητρός τοῦ Θεοῦ εἴθε νά γίνουμε φορεῖς τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν κοινωνία μας, ὥστε ἡ ζωή μας νά μεταμορφώνεται σέ μαρτυρία πίστεως, ἐλπίδος, χαρᾶς, δύναμης καί ἀγάπης.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΑΣ
† Ὁ Κισάμου & Σελίνου Ἀμφιλόχιος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2026

ΠΡΟΣ:
Τόν Ἱερό Κλῆρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ καί φιλόθεο λαό
τῶν ἑπαρχιῶν Κιζάμου καί Σελίνου

*«Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα,
καί τῶν Χερουβίμ ἐνδοξότερα, καί πάσης
κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' ὑπερβάλλουσιν
καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον
γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί,
σήμερον τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν,
καί σὺν αὐτῇ πληροῦται τά σύμπαντα
χαρᾶς, καί ἡμῖν δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.»*

(Ἐγκώμιο Ἀγ. Ἰωάννου
τοῦ Δαμασκηνοῦ,
στήν Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου)

**Ἀγαπημένα παιδιά τῆς Παναγίας
μας,**

Μᾶς ἀξιῶνει ἡ ἀγάπη τῆς Παναγίας
μας νά ἐορτάζωμεν καί ἐφέτος τήν Σε-
πτή Κοίμησή Της καί τήν εἰς Οὐρανούς
Μετάστασή Της, καθὼς ἡ Κοίμησή Της
δέν σηματοδοτεῖ τό τέλος τῆς παρουσί-
ας Της στόν κόσμο, ἀλλά τήν μετάστασή
Της «πρός τήν ζωήν», ὅπου ἐξακολου-
θεῖ νά πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπέρ τοῦ
κόσμου. Νά γίνεται δηλαδή καταφυγή
κάθε πονεμένης ψυχῆς. Ὁ ἅγιος Ἰωάν-
νης ὁ Δαμασκηνός, στόν περίφημο λόγο
του «εἰς τήν Κοίμησιν», διακηρύσσει ὅτι
ἡ Θεοτόκος «μετέστη πρὸς τήν ἀληθῶς
ζωήν», διότι Ἐκείνη πού ἐχώρησε τόν
Ζωοδότη δέν ἦταν δυνατόν νά κρατηθεῖ
ἀπό τήν φθορά τοῦ θανάτου. Καί ὁ ἅγιος

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὀνομάζει τήν Παναγία μας «μεθόριον κτιστῆς
καί ἀκτίστου φύσεως», τήν μοναδική δηλαδή γέφυρα δι' ἧς ὁ Θεός
προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Γιά
τοῦτο καί ἡ Ἐκκλησία μας δέν θρηνεῖ τόν θάνατο τῆς Παναγίας,
ἀλλά πανηγυρίζει τήν μετάστασή Της στήν ζωή, διότι Ἐκείνη ἔγινε
ἡ γέφυρα μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς, ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί Μητέρα
ὅλων μας. Ἡ τιμή πρὸς τό πρόσωπό Της δέν εἶναι συναισθηματική
ἐκδήλωση, ἀλλά ὁμολογία τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ
Λόγου. Δέν ἀποτελεῖ ἀνάμνηση ἐνός γεγονότος τοῦ παρελθόντος,
παραμένει πάντα πρόσκληση καί πρόκληση νά ἀνανεώσωμεν τήν
σχέση μας μέ τόν Θεό, νά ἀποκαταστήσωμεν τίς πληγωμένες σχέσεις
μας μέ τοὺς ἀνθρώπους, νά γίνωμεν φορεῖς συμφιλιώσεως, δικαιο-
σύνης καί ἀλληλεγγύης.

Γιά τοῦτο καί ἡ τιμή πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο δέν δύνα-
ται νά περιορίζεται σέ εὐλαβικές ἐκδηλώσεις, ἐάν δέν συνοδεύεται
ἀπό εὐαισθησία γιά τόν «ἄλλο», τόν συνάνθρωπο καί τόν πάσχο-
ντα ἄνθρωπο. Τό Θεομητορικό Της μεγαλεῖο συνδέεται μέ τήν τα-
πείνωση καί τήν διακονία. Ἡ Ἱδία ἀναφωνεῖ: «καθεῖλεν δυνάστας
ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινούς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν
καί πλουτοῦντας ἐξαπέστειλεν κενούς» (Λουκ. 1, 52-53). Ὁ λόγος
Της δέν εἶναι λόγος ἀνατροπῆς μέ τά μέτρα τοῦ κόσμου, ἀλλά γιά
τήν ἀποκάλυψη τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀποκαθιστᾷ τήν
ἀξία κάθε ἀνθρώπινου προσώπου. Στήν ἐποχή μας, ὅπου πληθαί-
νουν οἱ κοινωνικές ἀνισότητες, ἡ φτώχεια, ἡ περιθωριοποίηση, ἡ ἐκ-
μετάλλευση τῶν ἀδυνάτων, ἡ ἐμπορευματοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ
ἐπικράτηση τῆς πάσης φύσεως βίας καί ἡ ἀδιαφορία γιά τόν πόνο
τοῦ πλησίον, ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται νά σιωπᾷ. Ὅχι γιά νά ἀντι-
παρατεθεῖ μέ κοσμικούς τρόπους, ἀλλά γιά νά μαρτυρήσει ὅτι κάθε
ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί φέρει ἀνεκτίμητη καί ἀπαραβί-
αστη, μοναδική ἀξία.

Μαζί μέ τήν βία, παρατηρεῖται καί μία βαθιά κρίση ἐμπιστοσύνης
πρὸς τοὺς θεσμούς πού συγκροτοῦν τόν κοινωνικό βίο. Ἡ οἰκογέ-
νεια δοκιμάζεται, ἡ παιδεία συχνά ἀπογυμνώνεται ἀπό τόν παιδα-
γωγικό της χαρακτήρα, ἡ δικαιοσύνη κρίνεται μέ δυσπιστία, ὁ δημό-
σιος λόγος γίνεται πεδίο συγκρούσεως, ἡ Ἐκκλησία ἀμφισβητεῖται
καί ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά ἐγκλωβισθεῖ στόν ἀτομισμό καί στήν
αὐταρέσκεια. Σέ αὐτή, λοιπόν, τήν ἐποχή τῆς ἀπαξίωσης θεσμῶν,
ἀρχῶν καί ἀξιῶν ἐποχή πού ὁ κόσμος συγκλονίζεται ἀπό πολέμους,
συγκρούσεις, τρομοκρατία, κοινωνική ἀνασφάλεια καί πολιτισμική